

Indenrigs- og Sundhedsministeriet

Dato:
Kontor: Regional sundhed
J.nr.: 2003-12140-54
Sagsbeh.: LCH
Fil-navn: Dokument 2

Besvarelse af spørgsmål nr. L 140 - Spørgsmål 44, som Sundhedsudvalget har stillet til indenrigs- og sundhedsministeren den 16. marts 2006

Spørgsmål L 140 - Spørgsmål 44:

"Hvilken betydning for den skrøbelige men vigtige behandlingsalliance mellem behandler og patient tror ministeren, at en trussel om tvangsmedicinering under tvungen opfølgning vil få?"

Svar:

Jeg må tage afstand fra sprogbroen om, at patienter bliver truet af sundhedspersonerne i psykiatrien, og at trusler derfor vil påvirke behandlingsalliancen.

Når vi i psykiatriloven i dag fra lovgivers side har givet mulighed for anvendelse af tvang i psykiatrien, beror denne mulighed på faglige skøn, som kan prøves i klagesystemet, og ikke på at patienten skal trues eller straffes.

Tvungen opfølgning kan komme på tale, hvis fire betingelser er opfyldt. Den første betingelse er, at der skal være en begrundet frygt og nærliggende risiko for, at patienten efter udskrivning vil ophøre med at følge den behandling, der er nødvendig for patientens helbred.

Der kan være tale om patienter, der direkte selv angiver, at de efter udskrivelsen ikke vil følge en behandling, som overlægen finder nødvendig for at undgå tilbagefald. Eller overlægen kan, f.eks. på grundlag af patientens manglende vilje til at samarbejde om behandlingen under indlæggelsen, vurdere, at der er en begrundet frygt og nærliggende risiko for, at patienten efter udskrivelsen vil ophøre med at følge den nødvendige behandling.

Tvungen opfølgning kan således ikke anvendes over for patienter, som forventes at ville følge behandlingen efter udskrivningen.